Η Χορεύτρια του Διαβόλου

Μια γυναίκα που αγαπήθηκε μέχρι αφανισμού. Ένας άνδρας στοιχειωμένος από έναν έρωτα, που ανέλαβε να εξοντώσει. Μια αναπάντεχη συνάντηση. Παιχνίδια ζωής και ιστορίας. Λογοτεχνία με κινηματογραφική αύρα. Ερωτικό μυθιστόρημα με στοιχεία θρίλερ και την υπογραφή ενός σπουδαίου, σύγχρονου συγγραφέα. Ο Στέφανος Δάνδολος, κοιτά την "Χορεύτρια του Διαβόλου", μέσα από το ματωμένο της βέλο. Η ιστορία της ανέβηκε στις πρώτες θέσεις της λίστας με τα ευπώλητα. Ήρωες μοιραίοι, σε μια αναζήτηση, που αποκαλύπτει και ξορκίζει πολλά. Μαζί και την τραγικότερη διαπίστωση για τον έρωτα: "Τι είναι πιο τραγικό από δυο ανθρώπους, που δεν συναντήθηκαν ποτέ; Δυο άνθρωποι, που συναντήθηκαν και χάθηκαν…"

Το ταξίδι, πόλεις σταθμοί, ιστορικά ξενοδοχεία, ξεχωρίζουν στις σελίδες σας. Σας δυσκόλεψε αυτό;

Οι δυσκολίες έχουν να κάνουν με την αναπαράσταση της εποχής, το να καταφέρεις να είσαι πειστικός και ως προς την πιο ασήμαντη λεπτομέρεια. Από κει και πέρα, είναι απόλυτα συνειδητή η επιλογή ενός συγγραφέα να ντύσει το έργο του με τις αποχρώσεις που εκείνος κρίνει – ανάλογα με το θέμα, το είδος του κειμένου, τα υποστρώματα της πλοκής. Είναι μια

συναρπαστική διαδικασία, πάντως, παρ' όλες τις δυσκολίες που μπορεί να προκύπτουν. Και πρέπει να είναι. Για να ταξιδέψει ο αναγνώστης μέσα από ένα έργο εποχής, πρέπει πρώτα να έχει ταξιδέψει ο ίδιος ο συγγραφέας.

Μπαίνετε συγγραφικά στο είναι, ενός ήρωα με διαφορετικές καταβολές...

Ο μυθιστοριογράφος είναι σαν τον ηθοποιό, υποδύεται ρόλους μέσα από φωνές, τη φωνή της αφήγησης. Αυτό είναι η πρόκληση, αυτό είναι και το πιο συναρπαστικό στοιχείο της δουλειάς. Θα ήταν πιο δύσκολο πάντως για μένα αν ο ήρωας του βιβλίου ήταν ένας Αμερικανός με έντονη αμερικανική ταυτότητα. Δεν είναι όμως. Ο Γκίμπονς γεννήθηκε στην Αμερική από πατέρα Γερμανό και μητέρα Ελληνίδα, έζησε δύο χρόνια στην Κωνσταντινούπολη και στη συνέχεια εγκαταστάθηκε στη Βρετανία. Στα δικά μου τα μάτια είναι ένας πολίτης του κόσμου. Και ήταν μια σκόπιμη επιλογή. Δεν ήθελα να περιγράψω έναν Αμερικανό. Ήθελα να φωτίσω την ψυχή που ξεκόβει από τις αληθινές της ρίζες. Τον άνθρωπο που χάνεται στη λήθη του χρόνου και αφήνει το σκοτάδι να τον συνθλίψει, θυσιάζοντας τα πάντα, ακόμα και τις μεγάλες του αλήθειες, στο βωμό των συμβιβασμών του.

"Αν ζούσατε στην Αμερική", -είπε η Πέμυ Ζούνη στην παρουσίαση του βιβλίου σας στην Αθήνα-, "η Χορεύτριά σας, θα ήταν ήδη ταινία". Το book-trailer της"Χορεύτριας του Διαβόλου", είναι μία μικρού μήκους.

Ήταν μια πολύ ευχάριστη διαδικασία. Ήθελα να συνοδεύσω το βιβλίο με κάτι που να παραπέμπει στην αύρα του, οπότε από την αρχή είχα στο μυαλό μου μια μικρού μήκους ταινία, που να μην είναι ακριβώς ξεπατίκωμα, αλλά να το φωτίζει από μια διαφορετική σκοπιά. Έτσι, επικοινώνησα με τον φίλο μου τον Γιάννη τον Βούρο, το συζήτησα μαζί του, και εκείνος μου συνέστησε δύο νεαρούς σκηνοθέτες με πολύ ταλέντο, την Εργίνα Λυγίζου και τον Θάνο Κουβαρά. Φυσικά, τίποτα δεν θα μπορούσε να επιτευχθεί αν εκείνοι στους οποίους απευθύνθηκα δεν δέχονταν να συμμετάσχουν. Και μιλάω για καλλιτέχνες που θαυμάζω και αγαπώ, τον Γρηγόρη Βαλτινό, τη Ζέτα Δούκα, τον Αλέκο Συσσοβίτη, την Χριστίνα Αλεξανιάν. Ο Χρήστος Πετρίδης του Οίκου Φαλιάκος μας προσέφερε τα κοστούμια, ο Αντώνης Σκόκος έγραψε την υπέροχη μουσική, όλο το project έγινε όσο πιο επαγγελματικά μπορούσαμε και ήταν μια καταπληκτική εμπειρία.

Ιστορικές προσωπικότητες, μυστικά τάγματα, η Ελλάδα τότε και τώρα. Η αγάπη, για την Ιστορία, σας έκανε συγγραφέα;

Η Ιστορία στην «Χορεύτρια του Διαβόλου» λειτουργεί σαν καμβάς για να χτίσω ένα ερωτικό μυθιστόρημα με πολιτικές προεκτάσεις και κατασκοπική ατμόσφαιρα. Διότι για μένα το έργο εποχής πρέπει να είναι κάτι παραπάνω από ταξίδι, πρέπει να σου μεταφέρει και συνάφειες με το σήμερα. Δεν θα έλεγα όμως ότι η αγάπη μου για την Ιστορία έπαιξε κάποιο ρόλο στο να γίνω ο συγγραφέας που είμαι. Η Ιστορία στα βιβλία μου λειτουργεί συμπληρωματικά, δεν απαιτεί εξιδανικεύσεις ή αφορισμούς. Απλά πλαισιώνει ενεργά τον αναγνώστη και τον βυθίζει στα γεγονότα της. Το μόνο πράγμα που με έκανε συγγραφέα είναι η ανάγκη μου να αφηγούμαι το είδος των ιστοριών που η επίσημη Ιστορία προσπαθεί εδώ και χιλιάδες χρόνια να καταστείλει – τις ιστορίες, δηλαδή, των ασήμαντων, των χαμένων, των πλανεμένων.

Γιατί βιώσατε δυσκολότερα την "κυοφορία" αυτού του έργου, όπως έχετε πει;

Ο πρώτος λόγος ήταν η πλοκή. Οι προεκτάσεις της, το γεγονός ότι εκτυλίσσεται σε τόσους τόπους, οι ανατροπές, τα πρόσωπα, τα αληθινά γεγονότα, όλα αποτέλεσαν μια διαδικασία που πήρε χρόνο. Ο δεύτερος λόγος είχε να κάνει με μια συγγραφική επιλογή. Όσο πυκνή κι αν ήταν η πλοκή, έπρεπε το κείμενο να είναι απλό, κρυστάλλινο, μακριά από την πυκνή γραφή ενός βιβλίου σαν τον «Νέρωνα», ας πούμε, που ήταν η πρώτη μου απόπειρα να δοκιμαστώ στο ιστορικό μυθιστόρημα. Ήθελα η «Χορεύτρια του Διαβόλου» να είναι ένα μυθιστόρημα βατό ακόμα και στους αναγνώστες που δεν είναι εξοικειωμένοι με την εποχή στην οποία διαδραματίζεται. Δεδομένου λοιπόν ότι είναι πιο δύσκολο να γράφεις απλά, χωρίς περιττές φιοριτούρες, θυσίασα πολύ χρόνο στο να σκίζω και να ξαναγράφω, στρογγυλεύοντας διαρκώς τις αγκυλώσεις που έβρισκα. Με άλλα λόγια, δούλεψα πολύ δια της αναίρεσης, κάτι που είναι εξαιρετικά ευεργετικό, πιστεύω, για οποιοδήποτε είδος κειμένου γράφει κανείς.

Μπορεί κάποιος να ερωτευτεί αυτόν που θέλει να αφανίσει;

Μπορεί κάποιος να θέλει να αφανίσει αυτόν που έχει ερωτευτεί.

Δηλητηριάζονται ζωές, από χαμένες πιθανότητες; Ξοδεύονται με αυτό το βάρος;

Κατά τη γνώμη μου, ο κόσμος είναι γεμάτος από ανθρώπους που νικήθηκαν από τις πιθανότητες σε σημείο που η ζωή τους δηλητηριάστηκε χωρίς επιστροφή. Ένας ποιητής έγραψε κάποτε ότι ο έρωτας είναι ο σπασμός των αγγέλων στα άστρα. Αν η στιγμή χαθεί, μένει απλά ο σπασμός των αγγέλων στην ερημιά. Ναι, θαρρώ πως υπάρχουν ζωές που ξοδεύτηκαν έτσι. Εκατομμύρια ζωές.

Στην λογοτεχνία, δεν αγαπάτε τους αμιγώς καλούς, ή κακούς χαρακτήρες. Ο διάβολος πάντως, παρότι αμιγώς κακός, συναρπάζει...

Δεν συμβαίνει μόνο στη λογοτεχνία. Και στην πραγματική ζωή οτιδήποτε έχει τη φήμη του «κακού» ή του «απαγορευμένου» ασκεί μια ακατανίκητη έλξη στους περισσότερους ανθρώπους.

Μίρκα Γιαννούλη